

Mijn vriend Arie

Voor een straatreportage werk ik op locatie bij de Albert Cuypmarkt in de Amsterdamse buurt de Pijp. Het is nat en somber, er is geen hond op straat. De marktkooplieden balen. Dat maak ik op uit hun afwachterende houding. Wij van de filmploeg nemen plaats in een koffiешop aan de Gerard Doustraat, een zijstraat van de markt. Binnen is het rokerig, maar wel droog en lekker warm. De muziek van Jimmy Hendrix uit de luidsprekers doet mij plotseling aan Arie denken, een oud-kameraad die ik in jaren niet meer heb gezien. Hij woont hier vlakbij, dat weet ik nog, precies hier op het hoekje van de Gerard Doustraat, op nummer 9. Terwijl de cameraman en de geluidsman een jointje draaien, staar ik naar buiten. Ik zie dat het minder is gaan regenen. Ik sta op, haal mijn jas van de kapstok, gooi die op mijn rug en verlaat vastberaden de koffiешop. Ik steek de straat over en loop rechtstreeks naar het huis van Arie met de hoop dat hij daar nog woont. Zonder ermee rekening te houden dat je hier in Nederland eerst een afspraak moet maken voordat je iemand wilt opzoeken. Dit komt pas bij mij op als ik al voor de deur sta. De brievenbus is nog steeds zonder klep. Het losse bovenschroefje van het nummerbordje maakt van nummer 9 een 6. Ook de deurbel hangt er losjes bij. Ik druk op de bel en raak in een roes.

Bij ons op Korsow is het zo anders. Wij gaan gewoon langs, je bent altijd welkom. Het mooiste bij ons is dat je ook gewoon kan blijven eten. Je hoeft helemaal geen afspraak te maken.

Terwijl ik zo in gedachten sta te wachten, gaat de deur plotseling toch met een ruk open. Een extreem benauwde, mufte, hete lucht van nicotine, wierook en cannabis ontsnapt uit het huis en slaat mij in het gezicht. Het onfrisse, slenterende kadaver dat achter het rookgordijn in de deuropening verschijnt, gekleed in een nachtjapon, is neem ik aan Ellie, want zij herkent mij wel. Met een hese alcoholstem en slijmerige nicotinehoest vraagt ze: ‘Je komt zeker voor Arie, maar die is ingeslapen.’

Oh, jammer, denk ik bij mezelf en zeg haar al weglappend: ‘Nou dan loop ik een andere keer wel even langs.’ Voordat ik de straat oversteek, roept ze met haar versleten, hese stem: ‘Maar je mag best effe binnen hoor.’

‘Nee,’ antwoord ik vanaf de andere kant van de straat. ‘Ik kom wel een andere keer langs.’ Ik draai me om en zie dat zij teleurgesteld in de deuropening is blijven staan kijken met een jointje in haar hand.

Kort daarna, zeg maar gerust enkele maanden later, ben ik toevallig weer in de buurt. Ik denk, nu ik eenmaal hier ben, ga ik even bij Arie langs. Dit keer doet een nette vrouw open, die ook mijn naam kent, en ook weet dat ik voor Arie kom. Zij vertelt mij dat Arie de pijp uit is. Direct daarna nodigt ze me met een vriendelijke stem uit binnen te komen voor een borrel, koffie of wat anders. Als excuus zeg ik dat ik een beetje haast heb, en dat ik heel gauw weer langs zal komen.

Jaren later, als ik eindelijk heb begrepen wat inslapen en de pijp uit is betekenen, ga ik gericht op bezoek. Maar dit keer krijg ik van de nieuwe bewoners te horen dat Ellie de Pijp uit is.